

EL PERIÓDICO publica opinions, rèpliques i suggeriments d'interès general. No es consideraran les cartes de més de 1.500 caràcters (amb espais), que podran ser extractades. No es mantindrà correspondència o contacte telefònic sobre elles. Hi han de constar: nom, cognoms, DNI, professió, edat, domicili i telèfon. Informació sobre protecció de dades: entretots.elperiodico.cat

QUEIXES: Els lectors poden expressar les seves queixes al diari o bé al Consell de la Informació de Catalunya (CIC). Al CIC només quan considerin que s'han vulnerat els principis recollits en el Codi Deontològic, pel tractament que donen els mitjans informatius sobre els diferents temes. Es poden adreçar al Consell de la Informació de Catalunya trucant al 93 317 19 20.

FORMACIÓ

L'educació física està mal plantejada

Tinc la sensació que els alumnes de les escoles i els instituts d'aquest país estan dividits en dos grans grups: els primers i els últims de ser escollits als equips d'educació física. Sí, senyors. Era igual que fossis el millor amic de l'encarregat d'escollir, que li deixessis els teus llibres i que t'hagués regalat un pijama massa suau pel teu aniversari. Perquè en aquell moment no existien els amics, sinó la importància de tenir al teu equip els corredors més àgils perquè agafessin el mocador després de sentir el professor cridant el número que se'ls havia assignat.

¿Per què? No és que hagi desenvolupat un trauma per culpa de la meva targeta gairebé VIP del club dels últims escollits, és que no entenc com es planteja l'educació física en aquest país. Ara m'adono de les hores que he perdut resant un Déu en qui no crec perquè els meus companys no em passessin una pilota amb la qual jo no sabia què fer. ¿No cobren el mateix els professors d'educació física que els de llengua, història o filosofia?

¿I potser aquests exigeixen als seus alumnes que se sàpiguen el temari sense estudiar-lo, entendre'l o saber-lo explicar? Si els alumnes no entenen les seves limitacions, les coses en què poden progressar i com poden millorar d'una manera divertida, difícilment en trauran res d'aquesta assignatura. De la mateixa manera que s'espera que la resta d'assignatures facin del jove un adult més culte i amb més recursos, hauríem d'exigir que l'educació física fes honor al seu nom i ensenyés els alumnes a entendre el seu cos, a cuidar-lo i a disfrutar respectant la individualitat dels que se'ns dona millor el ioga i dels que se'ls dona millor el futbol. I fins que això no canviï, totes les àvies dels professors correran millor que els seus alumnes mentre ells es queixen del sedentarisme de la societat.

Carla Amine

Estudiant.
Tiana

SALUT MENTAL

La vulnerabilitat dels nostres avis

Algú li va robar al meu pare, malalt d'alzheimer, els dos anells que portava posats mentre estava assegut en un banc a prop de casa, al barri de la Guineueta, un barri cada vegada més insegur per a les persones grans. Ja no només hem de patir per pensar que s'allunyi una mica i no recordi com tornar a casa sinó perquè algú sigui tan insensat com per veure la seva debilitat i enganyar-lo d'aquesta manera. Felicitats als lladres. El meu pare ja no els recorda per molt que hàgim fet la denúncia. Ho van intentar una vegada sense sort, però aquesta vegada ho han aconseguit. A veure qui és la següent víctima perquè el meu pare, pobre, ja no pot portar res de valor a sobre, amb prou feines unes monedes a la butxaca. Aquesta és una altra d'aquestes coses, entre les moltes que té, per les quals l'alzheimer és un malson. Perquè ja ni tan sols les persones grans poden estar tranquil·les assegudes en un banc sense pensar que algú es pugui apropiari del que no és seu. Era el seu segell. Des que era petita, ho he vist sempre al seu dit i ja només serà un record més que almenys jo, de moment, no esborraré de la meua memòria. I era la seva aliança. Material al cap i a la fi carregat de sentiments. Però hem d'estar agraïts que al meu pare no li hagi passat res pitjor, encara que potser ell tampoc ho recordaria. Allà cadascú amb la seva consciència.

Begoña Muñoz

Periodista
Montcada i Reixac

Medicar-se sense por de ser etiquetat

Digueu-me que no puc prendre mai medicació psiquiàtrica per afrontar un brot psicòtic o un brot realment greu. ¿Que potser m'he de prendre dues tasses? Els asseguro que amb això no se me'n va el brot ni les al·lucinacions. Així que menys hipocresia; a l'hora de la veritat no ens en queda cap altre remei que recórrer a les pastilles. Ens podran agradar més o menys, però és una realitat que està aquí cada dia i sé del que parlo. I és una estupidesa dir que prenent una valeriana se'ns calmen tots els dolors, perquè no és veritat. Tant de bo ho fos! Es creuen que la gent es medica per gust, però ho fa perquè no tenen altre remei. En el meu cas, no ho he portat gens bé.

Des de molt jove he arribat a sentir veus; és cert que t'hi acostumes, però quan vaig deixar la medicació durant una mica més d'un any i després vaig tenir un brot, la malaltia es va agreujar el triple, vaig patir una greu crisi i vaig haver de ser ingressada a l'hospital de La Paz. No és tan fàcil superar un brot psicòtic sense antipsicòtics. Sort en tenim de la medicació, que ens ajuda a mantenir-nos estables, almenys en el meu cas. Si fa uns anys era una vergonya dir que anaves al psiquiatre, ara ho és a dir que et mediques pel teu trastorn de salut mental. Menys hipocresia. Hauríem de poder dir tranquil·lament que ens mediquem sense por de ser etiquetats.

Nuria Prats

Bloguera.
Santa Coloma de Gramenet

A peu de carrer

Francina Alsina

PRESIDENTA DE LA TAULA DEL TERCER SECTOR

Laia Ortiz

TINENTA D'ALCALDE DE DRETS SOCIALS DE BARCELONA

Una Barcelona de Barcelones

Durant un any, l'Ajuntament de Barcelona, les entitats de l'Acord Ciutadà per una Barcelona Inclusiva i altres actors socials de la ciutat, com sindicats i agents econòmics, hem treballat en xarxa per a la definició d'una estratègia per als propers 10 anys perquè l'any 2027 Barcelona sigui un referent de ciutat que garanteixi els drets socials de tota la ciutadania, amb responsabilitat pública i comptant amb la col·laboració i el compromís de la iniciativa social i ciutadana.

La culminació d'aquest procés és l'aprovació de l'Estratègia d'Inclusió i Reducció de Desigualtats Socials de Barcelona 2017-2027. Una estratègia inèdita de co-producció de polítiques que exposa la voluntat compartida per més de 700 entitats i tots els grups municipals i que suposa sumar esforços, recursos i capacitats per alinear l'acció social i multiplicar els resultats per reduir desigualtats a la ciutat.

Una Barcelona de Barcelones, una ciutat compartida on tothom tingui el dret de construir-la i gaudir-ne, entenent que una ciutat més inclusiva ha de ser, per força, menys desigual. I que, per tant, s'han de reduir les desigualtats que s'han eixamplat durant la crisi i les polítiques d'austeritat.

Factors estructurals

Les 12 fites a assolir resumeixen una estratègia integral i transversal, amb més de 900 projectes compartits i impulsada des de la participació i deliberació entre ajuntament i societat civil i aborden temes com el preu de l'habitatge, les diferències de renda entre barris i la garantia dels drets dels nens, la precarietat laboral, el dret als subministraments bàsics, l'equitat educativa, la solitud i l'impuls de vincles comunitaris, el patiment psicològic, els problemes de convivència, l'atenció a les cures de persones dependents, l'autonomia personal i l'esperança de vida.

Aconseguir complir amb aquestes fites no només depèn del desplegament de les actuacions de l'estratègia. Hi ha factors estructurals molt potents que condicionaran la seva consecució, caldrà impulsar també el seu compliment a escala nacional i internacional perquè el món local i les entitats del tercer sector no continuïn afrontant en solitari les emergències en primera línia. Però creiem fermament que la transformació global i dels marcs legals injustos vindrà des de les ciutats, societat

JULIO CARBÓ

►►Espai on pernocten uns sense sostre.

civil i governs locals que desafiem les causes de la creixent desigualtat i ho fem des de l'exigència i l'acció concreta, transformant des de la quotidianitat la vida de la gent.

Des de la ciutat i fent xarxa amb les entitats socials que treballem a peu de carrer lluitarem perquè l'evidència de frenar l'especulació i garantir el dret a la ciutat sigui una prioritat també enllà del Govern de la ciutat. Per reduir les desigualtats entre barris es necessiten polítiques d'inversió social i educativa com les del Pla Besòs, amb la tarifació a les escoles bressol, mesures contra la segregació o els nous recursos de suport educatiu per a escoles enriquides en barris empobrits. És imprescindible un compromís polític per lluitar contra l'ennobliment i l'expulsió de veïns i veïnes, però també té molt a veure amb el mercat laboral i amb el sistema de protecció social. Per això comptem amb la implicació d'actors socials i econòmics.

No estem sols davant de bones intencions, es presenta la voluntat d'actuar per passar de l'assistencialisme a la transformació amb projectes. Per remoure consciències i també privilegis. ≡